

Tomaji Attila

Felizzik s újra lángol tested csipkebokra

Ha majd megbontom

*Ha majd megbontom az álom sűrű nagy falát,
megnyílt tested vakít ott a lebegő ágyon,
ismert tájait mindegyre lassan bejárom:
haláloed részletekben mutatja fel magát.*

*Hullámverte bordáidat mind megszámlálom,
beszélek hosszan hozzád, míg bőröd átszakad,
s szíved sűrű árnyéka a nap elé szalad:
még forró helyére magamat tetoválok.*

*Útvesztőket rajzolok bőröd tengerére,
virrasztva foltozgatom a szakadt vitorlát.
Rémülten ismerem fel a közelgő formát:
halott arc borul köldököd forrásvizére.*

*Bár szorul az éj hurka egyre szűkebb körben,
felizzik s újra lángol tested csipkebokra,
soha el nem oltja sem csillagok tébolya,
sem egy néma, dühös árnyalak vak tükkörben.*

*Dobok hangja veri vörösre az égaltját,
kigyótestű mák imbolyog, doboza zörren.
Mint égitested, csak keringek vérkörödben,
ha majd megbontom az álom sűrű nagy falát –*

Hangok

Talán mégsem jönnek többé, ott maradtak mind szétszórva Nagykáta környékén s a Balatonfelvidéken, Tomajon és Budán, a Farkasréten, a Vérmezőn, a Tabánban, a Moszkva téren, a Toldy Gimnázium osztálytermében, a Dísz térnél leszakadó hóesésben, alföldi kolostor tölgyében futó roppanásban, a Szent Anna-tó partján, az ártatlan templom tetején, hol egy augusztusi estén magyar zászló örült a szélnek, a rendőröktől kapott gumibotütésben, egy Los Angeles-i padlásszoba újra csomózott kötelében, San Diego partjánál a sziklákon, Tijuana rohadó kocsmáiban, a barátot elragadó halálos kanyarban, halljuk a hangokat, ahogy hívogatnak, ott vannak a telihold mögötti magasságban, s itt, a villanyvezetékekből jövő surrogásban, a hó alatti jégbe zártan, az összes pohárkoccanásban, almaharapásban, dinnyehasadásban, a fű közül kinövő pipacs pirosában, az eltékozolt nászban, vékonyka hangok nyöszörögnek az emlékek porában, tájak s városok egymásba hatolt morájában, a labirintussá szétjárt ösvényekben, a homlok mögött áradó erekben, a doboló dal medrében, a repedésben, kihullt fogak gyökerében, sírástól tehetetlen remegésben, a kitörölt verssorokban, sorolom, de mégsem tudjuk, honnan jönnek a hangok, hallgatózunk, s ahogy az öröklét újra s újra visszatör a testbe, talán hazajönnek a hangok, mintha csak eltévedtek volna, ágyunk szélére ülnek, áramlanak az éjjeli szobán, a táj peremén, hiába hívni, integetni, ha mégsem jönnek, nekünk kell értük menni –

Fiú

Sómarta, szomjas szájú fiúkat dob a partra egy anyaól hullámozása, s jönnek utánuk százak és százak a szerelem forgatókönyve szerint, a víz forgató ereje szerint, hullám hullám után áramlanak az apátlanok a partra, egy közülük nézi a holdat, amit már Ádám is látott, járni tanul komoly léptekkel, nézi a gazdátlan világot, elmozduló tükröképe kétségeibe hajtja, mert hiába látja, hogy ez itt egy fa, az pedig egy bokor, ha a madarak madara sosem rak lombjukba fészket, s éneke is csak a foncsor mögül szól örjítően halkán, kutatja az éjeket, napok hajszott fényét, önmagát faló árny, büntetése okát keresi, kegyelmet kérve tengert ölel a lányok ölében, anyát, a talányok szerinti enigmatikus rendben, szeretni akar, de magjában magány szaporul, a lányok ölében apák ölelését is érzi, ezért a düh, a didergés, tengerszemekbe bámul, csillagok hullását követi, éhét a hold nem csillapítja, sem az anyag törvényei, galaktikák érintetlen méhe után vágyik, egybekarolja a mozgót a mozdulatlanul, az árnyjátékot a lélek feleselő hangjával, arca felfeszül az ég csöndjére, gyökeret ereszt lába a föld iszapjába, innen dadog a fiú lakatlan csillagok felé, ölében kiásott, langyos csontokat ébresztget, átvérzi anyanyelve szőttesét, bőrére hangokat tetovál, jajszavakat, veressorokba tördelt imát s káromkodást, visszatérne a vízbe, hullámba, verésbe, anyja után kiáltozik, hogy venné ölébe, szeméből kicsüing egy árva sötét árnyéka, a jelenbe lógó múltak sora, fárad, fogynak arcai, s hogy élni is lehetne, jut végül eszébe, de ki lenne az, ki feledte a kenyér ízét, s mégis visszatérni vágyna, és a lányok új fiúkra várnak, s egy sodródó hajó a partoktól egyre messzebb –